

31. ברור חיל – לינה משפחתית

שנת 1982 הייתה שנת המלחמה בלבנון. בני מאיר היה בשירות חובה. הוא נפצע ולאחר כמה שבועות שיקום חזר ליחידתו בלבנון. הייתי מודאג ולא הצלחתי להירדם בלילות. בתקופה זו פנתה אלי קבוצת צעירים בקיבוץ וביקשה שארכז פרויקט מיוחד. לדעתם, צריך היה להחליף בדחיפות את השיטה החינוכית בקיבוץ ולפיה הילדים לא ישנו בבית ההורים אלא בבתי ילדים תחת השגחתו של מבוגר יחיד. הם דרשו שהילדים יתחילו לישון בלילה בבית ההורים כנהוג בכל מקום. הייתה זו מהפכה אמיתית במחשבה הקיבוצית בנוגע לחינוך המשותף.

הבעיה המעשית הייתה שבלי יכולת כלכלית אי אפשר היה להגשים את הרעיון. הם אמרו לי שאם לא אקח על עצמי את האתגר הזה, הם, המשפחות הצעירות, יאלצו לעזוב את הקיבוץ עם ילדיהם הקטנים. הם היו ה"שמנת", דור העתיד של מנהיגי הקיבוץ. קיבלתי על עצמי את האתגר. חושבני שעשיתי זאת – לקבל על עצמי פרויקט כה מורכב – רק מפני שהייתי מודאג עקב מצב המלחמה בלבנון והימצאות בני בחזית.

באותה תקופה כיהנתי כראש המועצה האזורית שער הנגב. הודות לקשרי ולחברי הצלחתי להשפיע על כמה חברים בממשלה ובסוכנות היהודית. הבנתו של יושב ראש הסוכנות היהודית, אריה דולצ'ין, אפשרה גיוס של קרוב למיליון דולר וכמו כן הושגו סכומי כסף ניכרים ממשרד השיכון למטרה זו.

תוך פחות משנתיים הגדלנו עשרות בתים בברור חיל והשינוי החברתי התרחש. בסופו של דבר קרוב ל-150 בתים של חברי הקיבוץ הורחבו והותאמו לשיטה המשפחתית החדשה. הקיבוץ עשה באותן שנים מהפכה כלכלית במה שנוגע למגורי החברים. לצערנו פרץ מיד לאחר מכן משבר כלכלי בישראל, שפקד גם את התנועה הקיבוצית, וברור חיל נפגעה קשה. אילו הקדים המשבר לבוא, הדבר לא היה מאפשר לנו להגשים את פרויקט הלינה המשפחתית. למזלנו זה קרה לאחר שסיימנו את הרפורמות בקיבוץ.

כרגיל בחיים, חלק מאנשי ה"שמנת" – שעקב בקשותיהם קיבלתי על עצמי להגשים פרויקט זה – עזב עם הזמן את הקיבוץ, כל אחד מסיבותיו, כל אחד וחיפושיו אחרי חיים אחרים מחוץ לקיבוץ.